

## ***Mano laimė tuoj atsigręš***

Durys atdaros, belieka užėiti. Įeik, sako durys, įeik, prisėsk, įkvėpk, iškvėpk, įkvėpk.

Jėzau. Jėzaukristaujėzau. Prašom vidun, tiesiai vidun. Namie nieko nėra. Nieko nėra. Visas butas kvepia Kalėdomis, troškintais avienos šonkauliukais ir šeimyniniu jaukumu.

Jis atsisega vienintelę likusią puspalcio sągą, visos kitos ištrūkusios, kad būtų šilčiau, puspaltį susijusią virvagaliu.

Išsineria iš akordeono ir apsidairo. Šiandien „Lydytojo“ bare jam neįpylė. Avigalviai, avigalviai neraliuoti. Per Kūčias neįpilt, per pačias Kūčias neįpilt. Jam užtektų ir vienos burnelės dabar. Pats savininkas stypsojo sau už baro it koks karaliūnas.

„Ir ko gi pageidausim šiandien, Gerhardsenai?“ – „Po perkūnais, ne Gerhardsenas aš“, – drėbė jis. Po perkūnais, ne Gerhardsenas, kad jį kur velniai.

Neįpylė per Kūčias. Kada jau kada, bet per Kūčias neatsakyk. Kūčios juk tokia diena, kai alum turėtų vaišinti, kada, jei ne šiandien, visi turėtų bičiuliautis? Tuščia jo, jam tik vienos burnelės reik.



Tik vienutelės.

Jo apatiniai priskrete. Priskretusi šliūžė subinėje Kūčių vakarą. Aptarė reikalą su Martiniu. „Martini, ar ir tavo *triusikų* subinė priskretus?“ – paklausė kartą akmenų parke.

„Jo“, – atsakė Martinis. „Tai ką darai, kad nepriskretu, Martini?“ – „Niekio čia nepadarysi, – atkirto tas. – Teks išmokt gyvent su šliūže *triusikuose*.“

Jis prieina prie gėrimų spintelės, atsidaro ją, rausias. Susiranda viskio butelį ir stiklainaitę. Įsijungia televizorių ir atsisėda į atlošiamąjį fotelį. Įsipila stiklinėn, rankos dreba. Mak-teli didžiulį gurkšnį. Baisiai noris parūkyt. Jėzaujėzaujėzau. Kambarį aptraukęs dykumos dangus. Trys kaubojai ant arklio. Nėr garso. Jis myga pultelį. Nė garselio.

Šūvis. Paukšt!

Veidas, kyštelėjęs iš už rūsio dangčio.

*Senolė Šiaurės jūra banguoja ir šniokščia.\**

Spiria į televizorių. Velnio šūddėžė. Tik sąvartynan trenkt tokį, aišku? Užgeria.

Įkvėpkįškėpk, įkvėpkįškėpk. Ant stalo guli cigarų dėžutė, jam šiandien sekasi. Šauni dienele. Jo laimė tuoj atsigrėš. Širdis jaučia. Netrukus pasipils medaus ir pieno upės.

Prisidega cigarą. Užgeria, tuoj užsnūs. Kad tik neužmig-tų, kad tik neužmig-tų, nieku gyvu, nieku gyvu, tik neužmig-ti. Vėl pasigirsta šūvis.

\* Eilutė iš švediškos dainos „Šiaurės jūra“ (šved. „Nordsjön“), atliekamos filme „Sveno Klango kvintetas“ (šved. „Sven Klangs kvintett“).

Paukšt! Jis besvoris erdvėj, sklendžia kažkur aukštai žydrynėj. Kitą akimirką jį nupils. Paukšt!

Durys buvo atdaros, kvieste kvietė užėiti. Čia kalėdinė dovana, kaip tik jam paruošta dovana. Atdaros durys. Atdaros durys. Užėik. Užėik. Kūnas ima šilti iš vidaus, šildo viskis, viskis ramina, nuo viskio kambarys apsipila žiedais. Be garso gieda „Sidabrėlių“ choro berniukai. Teks užtraukt pačiam:

*Jaunystė jau nebegriš na  
na na na na na na na...*

Skauda klubą. Maudžia apie skeveldras klube. Reik išsitiest kiek ilgam fotelyje. To mulkio nosis buvo suplota, atrodė kaip boksininkas, tiesiai iš drabužinės išokęs į ringą. Jo akys, jo akys. Įkvėpk. Iškvėpk. Žiūrėdamas jam į akis, jauteis lyg žvelgtum į akis ereliui, girdi? Ar supranti? Jis niekad nepamirš tų akių. Į-kvėpkį-kvėpkįš-kvėpk.

Šiluma sklinda kūnu. Jis suglemba ir atsijungia. Sapnuoja neaprėpiamą mėlyną dangų ir slyvą, bites, dūzgiančias tarp žiedų. Nubunda, negi miegojo? Ne, nebemiega, šiaip ilsisi, sargiai it žvėris, visą laik būdraudamas.

Dar „Glenfiddich“.

Lauke lyja.

Ar sninga?

Ne, lyja. Langais žemyn bėga sidabrinės gijos. Lauke šalta. Diena pilka. Įkvėpk. Iškvėpk. Taspatsvelnias, taspats-taspatsvelnias. Jam patinka žiema, o ne šitas lietus, šitas my-žimas iš dangaus.



Nėra spalvų, kažkas nukniaukė visas spalvas. Kūčių die-  
na buvo pilka, be spalvelės. Tuoj, velniai rautų, paskambins  
mentams, paskųs tuos žąsinus, kurie visas spalvas nukniso.

Peliukas Mikis ir Plutas.

Kur vaistų buteliukas? Kur tas velnio neštas buteliukas? Reik  
turėt jį visąlaik prie savęs, bet amžiais pragano. Anas išgaruoja  
iš rankų kaip dūmas. Dvi tabletės. Dainuoja. *It's oh so nice to go  
travelliiiiing*. Dainuoja, kad pažabotų astmą, daktaras jam sakė:  
„Trauk visa gerkle, padeda nuo astmos. Veikia kaip tikras vaistas.“

Per televizorių rodo seną  
nеспalvotą animacinį filmuką. Peliukui Mikiui tenka par-  
duoti Plutą turtuoliui, nes Kūčių vakarą sėdi be grašio. Mikis  
kiurkso šaldamas sniege.

Nežinojo, kad šiandien Kūčios, kol neišgirdo „Lydytojo“  
bare. „Tai kur švęsi Kalėdas, ką, Gerhardsenai?“ – paklausė.  
Va taip su tom Kūčiom. Taip jos ateina kiekvienais metais.  
Užklumpa iš pasalų.

Lygiai taip jį užklupo tasai vokietis. Atrodė kaip pats vel-  
nias. O jis kartojo, vis kartojo, vis pasakojo tą patį per tą patį.  
Tas mulkis atrodė kaip

pats velnias. Lyg velnias būtų įsikūnijęs į konkretų žmo-  
gų, suprantikąsakau, jėzaujėzau, lyg velnias būtų vaikščiojęs  
žeme, tapęs žmogaus kūnuirkrauju...

kvepia troškintais avienos šonkauliukais ir  
griežčiais, jis nebevalgo, nebepajėgia nugurkt nė kąsnelio, at-  
rodo kaip kaulų vyniotinis, kai tą vasarą galiausiai parsirado  
namo, svėrė keturiasdešimt aštuonis kilogramus. Keturias-

dešimt aštuonis kilogramus. Ir dabar toks pat perkaręs. Jis  
nebevalgo.

į virtuvę, šonkaulius iš orkaitės, tru-  
putį griežčių košės, prisėst, užkirst, iš pradžių godžiai, jėzau-  
jėzau, raugteli ir apsvemiam. Dar viskio.

Perjungia kanalą. Tas pats vesternas. Dabar kaubojai stovi  
stotyje ir laukia, kol atvažiuos traukinys.

PAUKŠT

būtų galėję anuos nupilti. tas ir blogiausia. jau buvo nusi-  
taikęs į juos. būtų galėjęs juos nudėt, pasiųst velniam, bet  
niekas nežinojo, kas anie tokie. jis sušnibždėjo jaunesniajam  
leitenantui, kad ten būsią vokiečiai. ten greičiausiai vokiečiai.  
būtų galėjęs juos nupilt kulkosvaidžiu. bet niekas neiššovė.  
po poros valandų jau patys buvo apsupti.

neužmigt, žiūrėt į mikimauzą, žiūrėt į mikimauzą,  
žiūrėt į mikį, neužmigt, dar vieną gurkšnelį, tada atsistos ir  
išeis, vėl lauk

krūpteli, prie pat stovi vyras  
su šuniu. Matyt, vis tiek buvo užsnūdęs. Šuva juodas. Vyras  
žiūri į jį apstulbęs.

– Kas tu? – klausia.

– Aš... Kalėdų Senelis, – atsako jis.

– Ar gali pasaugot šunį? – klausia vyras glostydamas juo-  
dąjį labradorą. Dėsto, kad žmona gimdys, jiems reik į ligoni-  
nę. Vandenys nubėgo, greitoji netrukus atvažiuos jo nėščios  
pačios. Supranta, kad gal nelabai pridera, bet jis tuoj grįš. Vy-  
riokas atkiša pavadį ir laukia. Tada išsinešdina.



Jo slėptruvė buvo atskleista. Kad juos kur pragarinis. Veidas iš už rūšio dangčio. PAUKŠT!

„Geras ciucė!“ – sumurmėjęs paglosto šunėką.

Kraujas. Tamsiai raudonas kraujas ėmė srūti iš klubo į kareiviškus aulinius. Prarado sąmonę. Visa laimė, iš kažkur atsidangino Raudonojo Kryžiaus žmogus, taip liko gyvas. Kraujas, klanas kraujo, sutekėjusio jam į aulinius. Iškvėpk.

Po egle pūpsa kalnas dovanų. *But it's also oh so nice to come home*, – plėšia. Sukosėja, pažvelgia į šunėką.

– Gal pasiimam kiekvienas savo dovanas, šunie?

Juodasis tik dėbso į jį.

– Vis dėlto Kūčios, kad jas kur galas, – aiškina šunėkui. – Kūčios tik kartą per metus.

Jo apatinių subinė priskretus.

„Aš – laimės kūdikis, man šiknoj aukso plaukai dygsta, – išdrožė Martinis ir užsikvatojo, kad vos neužvertė klumpių. – Padedas, ne taip greit šliūžė *triusikuose* atsiranda.“

Prieina prie eglės ir ištraukia dvi dovanas.

– Išvyniot taviškę? – klausia šuns.

Nuplėšia popierių. Viduj kaklaraištis mėlynais ir baltais dryžiais. Sumezga kaklaraištį šunėkui ant sprando. Išvynioja savąją. Juoda nėrinuota liemenėlė. Užsisega ją ties krūtine ant puspalčio. Tada prieina prie lango ir pažvelgia laukan. Atsiremia galva į stiklą. „Šypsausi kaip

Maskva“, – dingteli jam.

Jis kvėpuoja į langą, į-kvėpkiškėpk[IKVĖPKiškėpk. „Aš – Maskvos karalius“, – pagalvoja ir išsiviepia.

Atitraukia galvą, regi kūno siluetą, bet veidas ne jo, ten paties kipšo marmūzė. Veido apskritai nematyti. Jo puspaltis, jo kūnas, o veido nėra.

– Ko tu pastipai kaip tik dabar, senas ožy? – šnibžda atspindžiui. Iš lėto paišalioja ant stiklo, aprasojusio nuo paties kvėpavimo.

Kaukolę.

Kaukolė aprasojusiam stikle. Pamėklė.

Tada pasikabina akordeoną. Reik mest tąsius tą akordeoną. Sveria mažiausiai šimtą kilogramų. Įskausta klubą. Maudžia apie skeveldras klube. Spaudžia sėdmens nervą.

Bet be akordeono niekaip. Nors vienas klavišas pučia orą, švokščia kaip skylėtos dumplės, švokščia kaip nelabošius. Akordeonas astmatikas. Reiktų atsikratyt to daikto. Bet neišeina. Švokščiantį klavišą užklįjavo lipnia juoste.

Jis vedasi šunį, tempia juodąjį už kaklaraiščio.

„Plutai, eikš!“

Lauke pradėjo snigti. Svarsto, kur patraukus. Nusileis prie upės.

Tiesiog žengt pirmyn. Paprasta. Paprasta kaip viens du trys. Paprasta kaip a b c. Statyt vieną koją priešais kitą. „Plutai, eikš! – veblena. – Dabar mudu dviese.“

*When you wish upon a star*, – dainuoja.

Nusileidęs prie upės atsigula po tiltu, kaip tik ties ta vieta, kur įsuki į Odą, kai atvažiuoji iš rytų.

Jį šildo viskis, šildo garai nuo vamzdžių, kurie iš uosto tiesiasi ligi pat lydyklos, šildo šunėkas, susirangęs prie šono.